

— Діти,— сказала якимось піонервожата.— Скоро в нашому таборі проводитиметься конкурс на краще виконання пісні, тож треба щось підготувати і нам.

— Ну, це не важко,— відповів за всіх Митько.

— Не важко просто так вийти і заспівати,— заперечила вожата.— А важко заспівати добре, та ще й цікаве щось придумати.

— Придумаємо, — заспокоїв її Митько. — У нас навіть акордеоніст свій є,— і випхнув наперед Славка.

Той миттю почервонів і запхикав:

— Я так не можу... щоб іти і грати... Мені треба сидіти...

— А ми тільки вийдемо на майданчик, а там, перед журі, ти й зможеш сісти,— пояснила Ірина Василівна.— Із своїм акордеоністом набагато краще.

— Я боюсь,— заскиглив Славко.— Це така відповідальність... Я щось не те заграю.

— Не бійся,— поплескав його по плечу Митько.— Подумаєш, одну пісню. Я за тобою й стілець винесу.

— Ну от іще, стілець,— протягнув музика.— Всі з мене сміятимуться...

Але тут кругом замахали руками, і Славко замовк. Що з нього візьмеш! Такий уже він боягуз і тюхтій!

Вибрали пісню, а тоді гайнули до лісу і почали готуватись до огляду, щоб ніхто не бачив. Акордеон на перший раз не взяли. Славко стояв під деревом і грав на губах:

— Та-та-та-ра ті-ті-рі...

Ми виходили на галявину, робили поворот на дев'яносто градусів, обличчям до журі, й заводили пісню.

— Що ж, на перший раз непогано,— похвалила нас вожата.—
Давайте ось у цьому місці, де "Ми зростаємо дружними", всі чітко й гарно візьмемось за руки і ступнемо крок уперед.

Сробували — теж вийшло добре.

— А давайте,— тут Люська говорить,— у цьому місці ще й піраміду зробимо. А я нагорі ще й "ластівку".

— А вийде? — вожата засумнівалась.

— Вийде,— Наталка їй.— Люська балетом займалась, у неї вийде.

— От давайте спробуємо,— Люська розходилась.— Дивіться, тут стануть Вовка, Сашко і Генка — от так, трохи присядьте. А сюди їм Юрко й Митько ноги поставлять.

— Я не можу,— Митько каже.— Я стілець несу.

— Ну, то хай Толик. О! Чудово! А я нагору — дивіться! А дівчатка отак, півколом.

— Справді, ніби непогано,— погодилась Ірина Василівна.— Ану, спочатку...

— Та-ра-ра,— заспівав Славко, ми вийшли на галявину і повторили все від початку до кінця.

— Не вистачає, звичайно, чіткості і злагодженості,— сказала вожата,
— але маємо ще тиждень попереду.

Увесь тиждень ми ходили в ліс і там співали, і всім це дуже подобалося. Настав день огляду.

— Знаєш що,— каже мені перед самим початком Митько,— понеси за мене стілець.

— Так у тебе ж усе відпрацьовано, а я й не знаю, коли той стілець підсовувати.

— То що, довго навчитися? Славко йде першим, ти трохи ззаду. Як усі проспівають "Ми зростаємо дружними", ти робиш крок убік і трохи вперед і ставиш стілець, а він на нього сідає. Одночасно з пірамідою. Зрозумів?

— Зрозумів. А ти?

— А я? — Митько засміявся.— Пам'ятаєш, Ірина Василівна сказала, що важко цікаве щось придумати. Так я вже придумав. І зовсім не важко. Е-ле-мен-тар-но! Пригадуєш, на відкриття табору вожаті влаштовували салют з ракет, що знизу за мотузку треба смикати. Так я одну таку ракету виміняв у хлопця з першого загону. Уявляєш?!

У цей час заграла музика, і я побачив, що огляд уже почався. Наймолодший, восьмий, загін саме співав пісню про чайку, яка махає крилами. При цьому вони робили руками такі рухи, мовби хотіли полетіти. Потім у декого, мабуть, руки заболіли, і вони їх попускали, а дехто продовжував махати. Коли вони теж притомились, то перші, відпочивши, почали махати знову з таким виглядом, ніби ось-ось помруть.

— Сміхота,— сказав Юрко.— Хіба це можна порівняти з нашою пірамідою?

Митько тільки кркнув, і я зрозумів: він ледь стримується, щоб не додати й собі щось.

Та от підійшла наша черга. Митько метнувся кудись і повернувся з ракетою під сорочкою. Я відчув, що все це скінчиться, певно, трохи не так, як заплановано, але нічого не сказав. Загін тим часом уже вийшов на середину майданчика і повернувся обличчям до журі.

— Три-чотири,— прошепотіла Ірина Василівна, і Славко взяв перший акорд.

Ми зростаємо дружними,—

чітко почали ми, але в цей час за нашими спинами щось голосно бахнуло і, зашипівши, полетіло вгору. Я побачив, як здригнулося журі і як видовжилось обличчя в нашої вожатої. Потім, озирнувшись, я побачив, що Люська на вершечку піраміди захиталась і вчепилась для рівноваги Юркові в волосся. Хлопець змахнув руками і вдарив по носі Толика. Толик вхопився за ніс правицею, що нею підтримував Люську, і вони всі втрьох упали додолу, підминаючи під себе хлопців, які стояли внизу.

На мить запанувала непередбачена тиша, але акордеон грав далі, тож усі, хоч і з запізненням, але завзято підхопили:

Сміливими і мужніми...

Потім я згадав про Славка і поглянув туди, де мав знаходитись музика. Славко лежав у піску горілиць і, втупивши погляд у небо, зосереджено грав.

Я зрозумів, що хлопець лежить через мене: адже він, як завжди, сів, не обертаючись, на стілець, якого я забув йому підсунути. Подумки картаючи себе за забудькуватість, я ледь ворухив губами і дививсь на Славка, коли почув крики: "Пожежа! Пожежа!"

Всі побігли за кухню, де щось диміло, але побачили — ми там зовсім не потрібні. Просто то догорала ракета, щойно запущена Митьком, а від неї зайнялось якесь сміття. Наш кухар уже загасив вогонь, виливши на нього відро води, і ми всі повернулись на майданчик.

Славко так і лежав на тому місці і все грав і грав. Я допоміг йому підвестись, посадив на стілець, і наш загін заспівав пісню ще раз, уже без піраміди.

Та дарма: нам усе одно присудили останнє місце. Але що нас вразило, так це те, що Славкові, цьому тюхтію, боягузу і скиглію, дали спеціальний приз,— за те, що не розгубився, бо грав лежачи, і за мужність, бо не піддався паніці, коли загорілося сміття.

А Славко ж сам мені потім зізнався, що не міг встати, бо його придавило акордеоном, і він ніяк, ну просто ніяк не в силі був з-під того акордеона вибратись.